Ioana Bogdan

Totul, dar absolut totul

Deşi sunt femeie, nu am voie să plâng. Decât ocazional, la nunți, botezuri, înmormântări. Şi atunci, e discutabil. La nunți, nu plânge toată lumea. Eşti luat de sensibil. Dimpotrivă, la înmormântări, faci impresie bună. Mai rău e dacă te-apucă râsul. Mie mi s-a întâmplat. De nervi. Dar eram copil, aveam o scuză.

Ciudat, nu sunt o femeie singură. Aş spune mai mult de-atât, sunt căsătorită. Pentru asta am obligația să păstrez atmosfera casei caldă, optimistă. N-am dreptul la suferință. Suferința e pentru cei încercați, adică pentru bărbați. Ei nu plâng niciodată, mai ales în fața unei femei. Excepție face Vasile, groparul, la care mă voi întoarce imediat.

Bărbatul meu e preot, puține femei au şansa asta. Îmi însoțesc bărbatul peste tot, iar dacă el merge la cimitir, atunci mă duc şi eu. Cimitirul Armenesc e un pistil, blocurile din jur, nişte petale. Soarele din cer e dorul meu de oameni. Dacă ridici ochii în sus, soarele îți usucă lacrimile. Multă verdeață, ca în Eden. Cimitirul e un loc al naşterii, pentru că sufletele se ridică la cer şi se aruncă de acolo, în copii. Ideea m-a urmărit mult timp, până când, înnodând prietenie pe viață cu aleile cimitirului, cu nucii, cireşii, puii de mierlă, am descoperit o plăcuță pe care scria: “O toamnă neplăcută

ne-a despărțit pentru totdeauna. A ta, soție” şi semnătura.

Nu sunt de acord cu despărțirile definitive. Nici Vasile, dar despre el voi vorbi mai târziu.

Acum, când scriu, sunt puțin răvăşită. S-ar putea să plâng. Nu înțeleg de ce, poate că am o problemă. Trebuie să-mi reprim lacrimile. Nu cu alcool, nu cu pastile. Alcoolul e degradant, pastilele şi mai şi. M., care e psiholog, m-a certat când am luat o pastilă. Mi-a fost şi jenă. Am încredere în ea, doctor în psihologie.

Însă problema cu plânsul e mai veche. Când mă lăsa mama la grădiniță, începeam să plâng. Nu mă mai opream decât atunci când îi întrezăream silueta, la patru pm fix, apropiindu-se pe aleea principală. Uneori nu era mama, era o păcăleală, atunci plângeam şi de ciudă pe deasupra. Mai plângeam când pleca tata, pentru jumătate de an, în delegații. Caz tipic de inadaptare, au zis cei mari.

Acum sunt şi eu mare, în fiecare zi învăț câte ceva. (Însă nu atât de mare ca Vasile, groparul, despre care voi vorbi mai târziu, căci totul, dar absolut totul, a început de la el.) De exemplu, am citit într-o revistă feminină că niciun bărbat nu stă lângă o femeie plângăcioasă. Țin minte clar, scria: “Hai să fim serioase!

Ce bărbat stă lângă o femeie care plânge?”. Ani în şir m-a marcat adevărul acestor cuvinte.

Astfel că, de câte ori mi se umezesc ochii, ca să nu-mi supăr bărbatul, o sun pe mama, o femeie de treabă. Văzută din profil, mama seamănă cu mama ei, cu bunica, o femeie de treabă şi ea, pe care mama o suna de câte ori i se umezeau ochii, i se punea un nod în gât. “Ce faci, mamă?» «Bine. Tu?» «Şi eu tot bine.» Nu-şi mai spuneau nimic, lucrurile păreau că intră pe făgaşul normal.

Deci îmi amintesc de mitul femeii nemăritate care plânge la sânul măicuței, o sun pe mama. “Ce-ți tremură vocea aşa, mulțumeşte-te cu ce ai.» “Mă mulțumesc, cine-a zis că nu?» «Atunci ce-i cu vocea asta? » «De emoție, sunt copleşită.» «Nu mai fi, îmi dai stări proaste.»

Deseori am ascultat-o pe mama. Şi mama pe mine. Scrie în Biblie: copiii să-şi asculte părinții. Mai scrie, e adevărat: părinții să-şi ajute copiii. Trebuie să stau serios de vorbă cu mama. Şi cu Vasile, cu prima ocazie când îl văd, pentru că de la el a început totul.

Pe Vasile îl suspectez că e şi puțin meteosensibil. Fie că venea ploaia, fie că săpase prea mult în ziua respectivă, Vasile avea ochii în lacrimi. Sau poate că aşa

îi are el, albaştri şi tulburi. Şi ziua se anunțase însorită, iar eu scrisesem o poezie care se numeşte “Andrada”, în care apare o tipă, Andreea, cu gropițe, gura strâmbă. În fine, încă o tipă, Adriana, care nu pot să spun cine e. Însă totul a început atunci, când am discutat despre poezie cu Vasile. În tinerețe, Vasile a frecventat cenacluri. Crede că mai mare ca Eminescu n-a fost nimeni. Cum poți să treci pe sub un tei, să nu te gândeşti la Eminescu. Singura ta şansă, ca poet, e să scrii tot ce trăieşti. Când faci dragoste, când îți duci morții la groapă. Şi să ai la îndemână o bucată de hârtie.

Când îmi recită din Eminescu, Vasile plânge în hohote. Plâng şi eu. Cum n-am găsit nicio femeie frumoasă în fotografiile ovale sădite în cruci, îmi spun că Dumnezeu nu lasă pe pământ nimic din femeile frumoase, nici măcar fotografiile. Plâng de fericire, pe cuvânt. Şi apoi mă gândesc că suntem în cimitir, miroase a tei şi totul, dar absolut totul e scuzabil.